

STRYKANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man stryker. — 2) Sysslolöst kringströfvande.

STRYKARE, m. 5. En, som stryker. I sammansättningar, såsom Plankstrykare, Landstrykare.

STRYKBOM, m. 2. pl. — *bommar*. (garf.) Ett trä, hvaröfver hudar utstrykas, sedan de blifvit renade i vatten.

STRYKBORD, n. 5. Bord att stryka linne på.

STRYKBRÅDE, n. 4. Se *Strykträ*.

STRYKER, stry'k'r, m. sing. (fam.) En, som stryker omkring.

STRYKFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Se *Ströf-fågel*.

STRYKJERN, n. 5. Verktyg af jern eller malm, hvarmed tvättadt linne utstrykes och jemnas.

STRYKLINA, f. 1. Se *Strykrem*, 1.

STRYKLINIE, f. 5. (befästn. k.) Linie, som är dragen ifrån en flank till motsvarande bastion.

STRYKLÅDER, n. 5. Se *Strigel*.

STRYKMASKIN, -- schi'n, m. 5. Ett slags kardmaskin för bomull.

STRYKMÅTT, n. 5. Ett slags verktyg, hvarmedelst rätta linier dragas parallellt med ett arbetsstycke.

STRYKNING, f. 2. 1) Se *Strykande*, 1. — 2) Rörelse baklänges, t. ex. af en häst. — 3) Sträckning, riktning. — 4) (geol. o. gruft.) En gångs riktning, bestämd af den vinkel, som den gör emot middagslinien.

STRYKNÅL, f. 2. Se *Probernål*.

STRYKPENSEL, m. 2. pl. — *penstar*. Verktyg, hos färgare, för anbringande af betningen.

STRYKREM, f. 2. pl. — *remmar*. 1) Rem på seldon, som ger hästen stöd, då han skall stryka. — 2) Se *Strigel*.

STRYKRÄDD, a. 1. (fam.) Rädd för stryk.

STRYKSTICKA, f. 1. Tändsticka, som användes genom strykning.

STRYKTRÄ, n. 4. Långt, smalt trä med jemn kant, hvarmed rågen på malkärl afstrykes.

STRYKTÅCK, a. 2. (fam.) Se *Strykvärd*.

STRYKVINKEL, m. 2. pl. — *vinklar*. (befästn. k.) Vinkeln emellan flank- och stryklinien.

STRYKVÅRD, a. 2. (fam.) Som förtjenar stryk.

STRYPA, v. a. 2. (af *Strupe*) 1) Döda genom lufttrörets tilltäppning, med snöre o. s. v. — 2) (fyrv.) Sammantrycka ändan af fyrverkerihylsor och knyta om med segelgarn. — *Strypande*, n. 4. o. *Strypning*, f. 2.

STRYPLUNGSÖT, m. sing. Dödlig sjukdom, som har sin grund i phtisiskt lidande uti strup-hufvudet.

STRYPSJUKA, f. sing. Svår halssjukdom med inflammation i svalget, och som fått sitt namn af en hionna, hvilken funnits efter döden bildad i luftstrupen.

STRYPSYSTEM, -- stäm, n. 5. Det slags banksystem, då rörelsekapitalet minskas, så att det ej motsvarar den allmänna rörelsens penningbehof.

STRÅ, n. 4. 1) Gräsens och sädeslagens stam (Grässtrå, Halmstrå). *S. för s.*, strå efter strå. *Draga s. om en ting*, draga lott med olika långa strån. (Fig. fam.) *Draga s. för*, bedraga, lura. Uttrycket är hämtadt ifrån barns lek, då de locka kattungar genom att draga halmstrån o. d. framför dem. Deraf äfv. ordspråket: *Det är svårt att draga s. för gamla kattor*, att lura den, som är gammal och erfaren. *Ett s. hvassare*, litet bättre upp, för mer, öfverträffande. — 2) Säges äfv. om örtstånd, när de likna ett strå; äfv. om hvarje särskilt växande rör af hår (Hårstrå), Jfr *Hår*.

STRÅFIOL, -- öl, m. 5. Ett slags träharmonika.

STRÅGUL, a. 2. Gul som halm.

STRÅHATT, m. 2. Se *Halmhatt*.

STRÅK, n. 5. 1) Strykning. *S. på ett instrument*. — 2) (i sing.) Stråkande af folk. *Gata, väg, der mycket s. är. Hans gård ligger i s.-et.*

STRÅKA, v. n. o. impers. I. (af *Stryka*) Färdas i stor mängd fram och åter (på väg, gata). *Der s-r alltid folk. Det s-r af folk på gatan.*

STRÅKA, f. 1. II. Se *Linkam*.

STRÅKA, v. a. 1. III. (af *Stryka*) Med linkam befria topparna af linplantan ifrån fröhusen.

STRÅKARDA, f. 1. Verktyg, som begagnas till klädes ruggning, bestående af kardtistlar, i flera rader fästade bredvid hvarandra i ett trähandtag.

STRÅKE, m. 2. pl. *stråkar*. (af *Stryka*) 1) Långsträckt, smal och lätt träbåge, med inunder fästadt tagel, hvarmed strängarne t. ex. på en violin strykas vid spelning. — 2) Se *Drillbåge*.

STRÅKFISK, m. 2. Benämning på fiskar med större hufvud, smalare kropp samt magrare och segare kött, än andra af deras slägte.

STRÅKHARTS, n. 5. Ett slags harts, som begagnas att dermed stryka violinstråkar. Jfr *Kolofonium*.

STRÅKREGN, n. 5. Regn, som faller med vissa mellanskof eller blott går fram i vissa streck.

STRÅKTAG, n. 5. Drag med en stråke.

STRÅKVIS, adv. I vissa skof eller streck.

STRÅKVÄG, m. 2. Mycket besökt väg.

STRÅKÖL, m. 2. Se *Lösköl*.

STRÅLA, v. n. 1. Åt alla håll ifrån sig utsända strålar. *Solen s-r blank och trind.* (Fig.) *S. af glädje*, visa i sitt ansigte tecken till en liflig glädje. — *S-nde*, part. pres. (Fig.) *S. af glädje*. I samma mening säges stundom endast *S-nde*. — *Strålände*, n. 4.

STRÅLBLOMMIG, a. 2. (bot.) Så kallas en sammansatt blomflock, när kantblommorna eller de yttre kronbladen äro större än de inre.

STRÅLBLOMSTER, n. 5. (bot.) Strålblomstrig blomkorg.

STRÅLBLOMSTRIG, a. 2. (bot.) Så kallas en blomkorg, när blommorna i midten äro rörformiga, men kantblommorna horisontellt utdragna och tunglika.

STRÅLBRYTANDE, a. 1. (fys.) Som bryter ljusstrålarna.

STRÅLBRYTNING, f. 2. (fys.) Ljusstrålars brytning.

STRÅLDJUR, n. 5. (nat. hist.) Benämning på de djur, hos hvilka rörelsens och sinnenas organer finnas satta såsom strålar omkring en medelpunkt, eller på hvilka, då dessa saknas, kroppen nästan alltid är lika på alla sidor. *S-en utgöra fjerde afdelningen af djuren, efter Cuviers system.*

STRÅLE, m. 2. pl. *strålar*. Ursprungligen: Pil. 1) Hvad som rör sig framåt i rak linie med mycken hastighet (pilsnåbb), t. ex. Sol-, Ljus-, Blixt- ell. Åsk-, Vattenstråle. (Fig.) *S. af hopp*, skymt af, litet tecken till hopp. — 2) Säges om vissa ting, hvilka likt strålar åt spridda håll utgå från en gemensam medelpunkt. *S-r på en stjärna. S-larne på en snökristall. S-larne på en parasollblomma. S-lar omkring helgons hufvuden.* Se *Fenstråle*. — 3) *S. i en hästhof*, den del deraf, som är vekare och högre, än det inre af foten, och ändas vid hälen. — 4) (bot.) a) Skaft på en allmän blomflock. — b) I kanten sittande tungblomma på en blomkorg.